အတွဲ ၄၊ ၄၆။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

မကြောက်

ဇာတ်လမ်း - ဖိုးချစ်လှိုင်
သရုပ်ဖော် - ကဆ

၁၃၃၄ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၆ ရက်။ (၁၁-၁၁-၇၂)

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

ဪ-မလွယ်ပါလား
ဒေါက်တာဦးမိုးသည် မေမြို့တွင် နေထိုင်ရန် အိမ်လိုက်ရှာရာ ငါးရက်မြောက်သော်လည်း စိတ်ကြိုက် မတွေ့ပဲ ဖြစ်နေစဉ်—
ဆရာ အလိုရှိတာကို ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါ
ဟုတ်ကဲ့ လိုက်တာပေါ့
အိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ—
ဒီဓါတ်ပုံထဲက အိမ်က ငါးသောင်းဈေး ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီဓါတ်ပုံထဲက အိမ်က ခြောက်သောင်းခွဲ ခေါ်ပါတယ်
ကျုပ်က နှစ်သောင်းလောက်ပဲ တတ်နိုင်တာ
ဒါဖြင့်၊ ဟောဒီအိမ်ကတော့ နှစ်သောင်းတထောင်ပဲ ဆရာ
နှစ်သောင်းတထောင် ဟုတ်လား၊ ဒီဈေးနဲ့ ဒီအိမ် - ကျုပ်တော့ ကြိုက်နေပြီ၊ ဘယ်တော့ သွားကြည့်ရမလဲ၊
မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့-
ဒီအိမ်က တစ္ဆေ ခြောက်လို့၊ ဆရာ တညလောက် အိပ်ကြည့်ပြီးမှ - ဝယ် သင့်ဝယ်ပါ ဆရာ - - -
ကောင်းပြီလေ အိပ်ကြည့်ဆိုလဲ ကြည့်တာပေါ့-

နောက်နေ့ညနေတွင် အိမ်ပွဲစားသည် ဒေါက်တာ ဦးမိုးကို ထိုအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။
အိမ်ကြီးမှာ ပြုပြင်ခြင်းကင်းမဲ့နေသဖြင့် ချုံများထူနေပြီး ချောက်ချားဘွယ်ဖြစ်နေ၏။
ညကျယင် သတိနဲ့ အိပ်ပါဆရာ
ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ
ကျွန်တော်ကိုလဲ ဒီမှာကြာကြာ မနေရဲ့လို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါအုံး ဆရာ
ကောင်းပါပြီဗျား ကောင်းပါပြီ
ဒေါက်တာဦးမိုးသည် တယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ ဆေးကျမ်းတစောင်ကို ဖွင့်ဖတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလေသည်။
ညဉ့် ၁၂ နာရီ ထိုးသော်....
တယ်ဒီမိုးကလဲ အေးထဲ---
လျှပ်စစ်မီး အလိုလိုငြိမ်းသွား၍ တအိမ်လုံး မှောင်အတိ ကျသွားတော့၏။

ဦးမိုးသည် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဆေး
ကျမ်းကို ပြန်၍ဖတ်နေစဉ်....
အောက်ထပ်မှ အသံများကြားရသည်။
ဒုံး ဗလုံး ဘုံး ဂျိန်း
အသံများ တိတ်သွားသောအခါ လှေကားမှ
တက်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရပြန်သည်။
ချွတ်-ချွတ်-
ချွတ်-ချွတ်
ခြေသံဆုံးသွားသောအခါ တံခါးဝ၌ လူ
ဖြူဖြူကြီးတဦး ပေါ်လာတော့၏။
လူဖြူကြီးသည် ရှေ့သို့ တလှမ်းပြီး တလှမ်း
တိုးလာလေသည်။
ဦးမိုးသည် သတ္တိကောင်းသူဖြစ်၍ မတုန်မလှုပ်
ပဲ လူဖြူကြီးကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေ၏။

မိမိအနီးသို့ ရောက်သောအခါ စာအုပ်ကြီးဖြင့် တအားပေါက်ထည့်လိုက်လေ၏။
အမယ်လေးဗျ
အောင်မယ်၊ တစ္ဆေကဘဲ-အမယ်လေး တ၊ဂု၊တယ်ညို့ကဲ-မှတ်ကရော့---
ဒေါက်တာဦးမိုးသည် လူဖြူကြီးကို သွားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး—
ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ကာ ခွဲစိတ်ဓားဖြင့် ထောက်ထားလိုက်လေ၏။
မင်းဘယ်သူလဲ မှန်မှန်ပြော
ချမ်းသာပေးပါ ဆရာ၊ ချမ်းသာ ပေးပါ-
ဟား-ဟား---ဟား-ဟား ဒီမိပွဲဓါးကြီးကို၊ တော်တော် ကြောက်တဲ့လူဘဲ-ဟား-ဟား-ဟား
ဟုတ်-ဟုတ်-- ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ
ကျုပ်စာအုပ်နဲ့ပေါက်တာ အတော်နာသွားလားဗျ
သိပ် မနာပါဘူး ဗြုန်းခနဲမို့ ကျွန်တော်လဲ ယောင်အော် မိတာပါ ဆရာ
ဒါနဲ့ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ပွဲဓါးကြီးက ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေလုပ်ခြောက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ

ဆရာကို - ဒီအိမ်မဝယ်စေ ချင်လို့ပါဆရာ-
ဗျာ -- ဗျာ --- ကျုပ်ကိုဒီအိမ်မဝယ်စေချင်လို့ --
ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ဝယ်ချင်နေလို့ပါဘဲဆရာ
ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ဝယ်ချင်နေယင်လဲ အစကတည်းကဝယ်လိုက်ရောပေါ့ဗျ၊ အခုတော့-ကျုပ်ကိုစပ်ပြီးမှ ---
ဝယ်ဆို၊ ကျွန်တော့်မှာငွေကမပြည့်ဘဲ ဖြစ်နေလို့၊ ဒီအိမ်ကြီးနောက်ထပ် ငွေ သုံးထောင်လောက်ထပ်ပြီးဈေးကျ သွားမှကျွန်တော်ကဝယ်နိုင်မှာ ဖြစ်နေပါတယ်ဆရာ
ဪ - ဪ - သိပြီ - သိပြီ ဒီအိမ်ကြီးတစ္ဆေခြောက်တဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကလျှောက်ပြောယင်၊ ဒီအိမ်ဈေး ထပ်ကျအုံးမယ်ဆိုပါတော့ --
ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ဒီအတိုင်းပါပဲဆရာ
ကောင်းပြီလေ၊ ဒီအိမ်တစ္ဆေခြောက်တဲ့ အကြောင်းကျုပ်လျှောက်ပြောပေး ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ကျုပ်ကတော့လိမ် ပြီးမပြောတတ်ဘူးဗျနော် ---
ဟာ-ဟာ-မပြောပါနဲ့တော့ဆရာ၊ ဒီအိမ် ကိုလဲဆရာဘဲယူလိုက်ပါတော့၊ ဆရာလျှောက် ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်နာမည်ပျက်ပြီးထမင်း တော်ပေါက်တိုးနေပါအုံးမယ်ဆရာ ---
ဟား-ဟား-ဟား

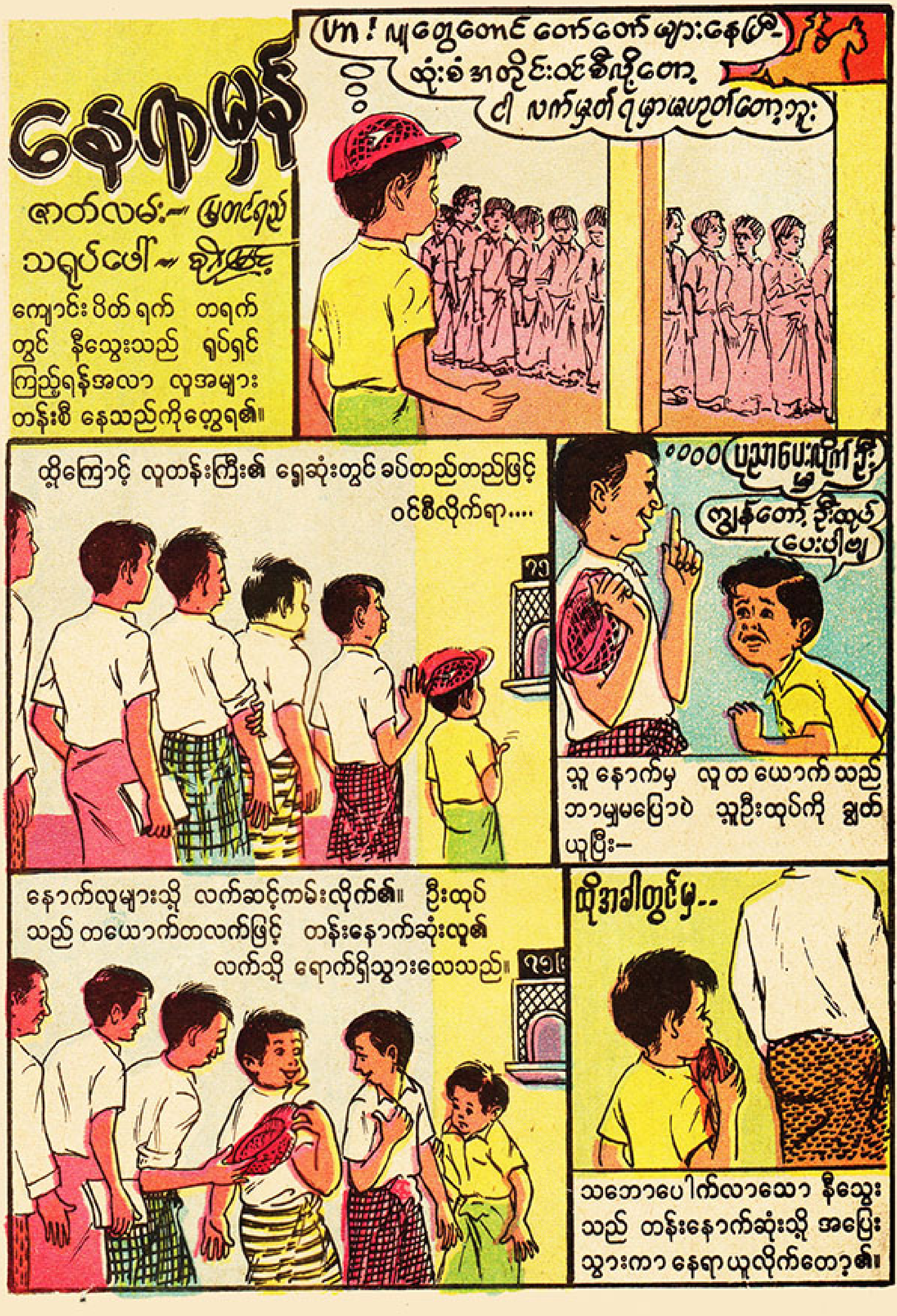
နေရာယှဉ်
ဇာတ်လမ်း — မြတင်ရှည်
သရုပ်ဖော် — ချစ်မြေး
ကျောင်းပိတ်ရက် တရက်တွင် နီသွေးသည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်အလာ လူအများ တန်းစီ နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။
ဟာ! လူတွေတောင် တော်တော်များနေပြီ— ဆုံးစံ အတိုင်းဝင်စီလို့တော့ ငါ လက်မှတ်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး
ထို့ကြောင့် လူတန်းကြီး၏ ရှေ့ဆုံးတွင် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်စီလိုက်ရာ....
ဝ၀၀ ပညာပေးရကြံ ဦး
ကျွန်တော့် ဦးထုပ် ပေးပါဗျ
သူ့နောက်မှ လူတယောက်သည် ဘာမျှမပြောပဲ သူ့ဦးထုပ်ကို ချွတ်ယူပြီး—
နောက်လူများသို့ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်၏။ ဦးထုပ်သည် တယောက်တလက်ဖြင့် တန်းနောက်ဆုံးလူ၏ လက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။
ထိုအခါတွင်မှ..
သဘောပေါက်လာသော နီသွေးသည် တန်းနောက်ဆုံးသို့ အပြေးသွားကာ နေရာယူလိုက်တော့၏။

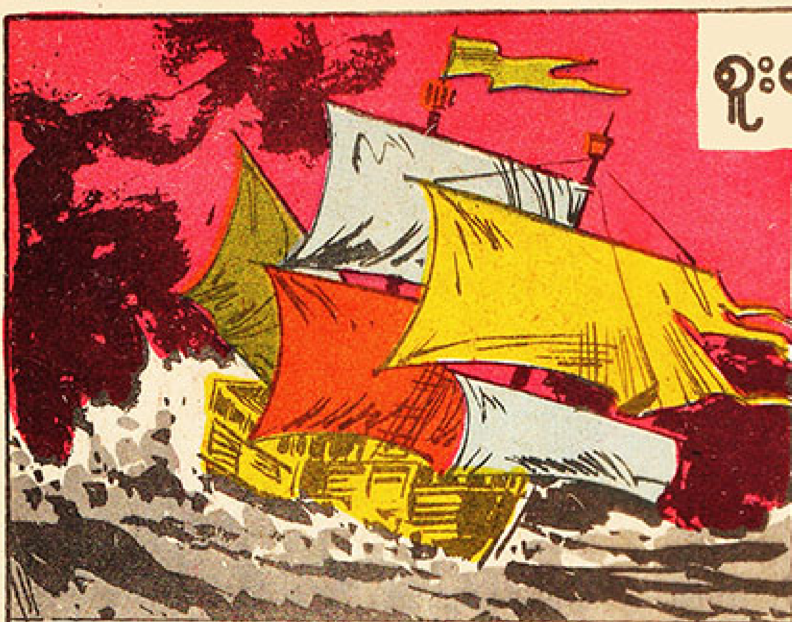

ရူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ ကျော်ကျော်

ဝီလျံအဒမ်

ဝီလျံအဒမ်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ချာသမ် ရေတပ်စခန်းမြို့ အနီးရှိ ကင့်မြို့၌ ၁၅၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ပင်လယ်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီ အသက် ၁၂ နှစ် အရွယ်တွင် သင်္ဘောဆောက်လုပ်ရေး ဌာနတခု၌ အလုပ်သင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက်တွင် ရေတပ်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ရေကြောင်း ကျွမ်းကျင်မှုဆိုင်ရာ လက်မှတ်များ ရရှိခဲ့သည်။

၁၅၉၈ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် ကူးသန်းသွားလာသော သင်္ဘော ကုမ္ပဏီတခုသို့ မာလိန်မှူးအဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့၏။ သူသည် သင်္ဘောသား ၁၁ဝ ပါရှိ၍ တန်ချိန် ၁၆ဝ လေးသော ''ချယ်ရတီ'' အမည်ရှိ သင်္ဘောတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရလေသည်။ ဝီလျံအဒမ်သည် ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် အခြားသင်္ဘောများနှင့် အတူတက်ဆဲ ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ များမကြာမီ သင်္ဘောသားအချို့ ဖျားနာကုန်ကြသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာကြ၏။ သို့သော် ဝီလျံအဒမ်က အားပေးကွပ်ကဲပြီး ဆက်လက် ခရီးနှင်လာခဲ့ရာ နှစ်လအကြာတွင် အနောက် အာဖရိက ကမ်းခြေရှိ ကိပ်ဗာ့ကျွန်းများသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ ထိုနေရာတွင် ရက်သတ္တ သုံးပတ်ခန့် နားနေပြီးနောက် ဂီနီ ကမ်းခြေဆီသို့ ဆက်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဂီနီတွင် နှစ်လခန့် နားနေပြီးနောက် ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ရှောင်တိမ်းရန် အတွက် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ ဗရာဇီးသို့ ဦးတည် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးတွင် လေမုန်တိုင်း ကျသဖြင့် ခရီး မတွင်ကျယ်ပဲ ၁၅၉၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလလယ်မှ ၁၅၉၉ ခုနှစ် ဧပြီလဆန်း

ထိ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာထဲ၌ သံသရာ လည်နေရသည်။ ထို့နောက် မဂျယ်လန် ရေလက်ကြားအတွင်း ဝင်ရောက်မိပြန်သော်လည်း ဆောင်းဥတုနှင့် ကြုံနေသဖြင့် စက်တင်ဘာလအထိ မဂျယ်လန် ရေလက်ကြား အတွင်း စတည်းချနေရ၏။ ထိုစဉ် ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်း ကျရောက်လာသဖြင့် သင်္ဘောများမှာ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဝီလျံအဒမ် စီးနင်းကွပ်ကဲသည့် ချယ်ရတီ သင်္ဘောနှင့် ဟုပ်အမည်ရှိသင်္ဘောနှစ်စင်းသာလျှင် ချီလီကမ်းခြေတွင် ပြန်ဆုံမိကြ၏။ သို့သော် တိုင်းရင်းသားများ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် သင်္ဘောသား အမြောက်အမြား ကျဆုံးကုန်ရာ ဝီလျံအဒမ်၏ညီ သောမတ်အဒမ်လည်း သေဆုံးသည့်အထဲတွင် ပါဝင်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းရာ ဂျပန်နိုင်ငံသို့သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး နိုဝင်ဘာလကုန်တွင် အနောက်မြောက်ဆီသို့ ဦးတည်ရွက်လွှင့်လာခဲ့၏။ လမ်းခရီးတွင် လေမုန်တိုင်းကျပြန်သဖြင့် သင်္ဘောနှစ်စင်း တကွဲတပြားစီ ဖြစ်သွားပြီး ဟုပ်သင်္ဘောမှာ ပျောက်ဆုံး သွားတော့သည်။ သို့ဖြင့် ချယ်ရတီ သင်္ဘောတစင်းတည်း ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ၁၆၀၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလတွင် ဂျပန် နိုင်ငံ တောင်ဖက်ဆုံး ကျူးရှူးကျွန်း တနေရာရှိ ဗန်ဂိုကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ပထမတွင် ဂျပန်ဘုရင်ခံ အီယေးယာဆုနှင့်တွေ့ဆုံရပြီး ထိုဘုရင်ခံက ဝီလျံအဒမ်ကို မနှစ်မြို့သဖြင့် အကျဉ်းချထားလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဝီလျံအဒမ်က ဥရောပလုပ် ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းများကို လက်ဆောင်ပေးပြီး၊ သင်္ဘောတည်ဆောက်နည်း များကိုပါ သင်ကြားပြသပေးသဖြင့် အကျဉ်းမှ လွတ်လိုက်၏။ မကြာမီ ဝီလျံအဒမ်သည် ဂျပန်နှစ်ဘုရင်ခံ၏ အကြံပေးအရာရှိသဖွယ် အရေးပါလာလေသည်။

ဝီလျံအဒမ်သည် ဂျပန်သို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး၊ ဂျပန်အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်ကာ သေသည်အထိ ဂျပန်နိုင်ငံမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

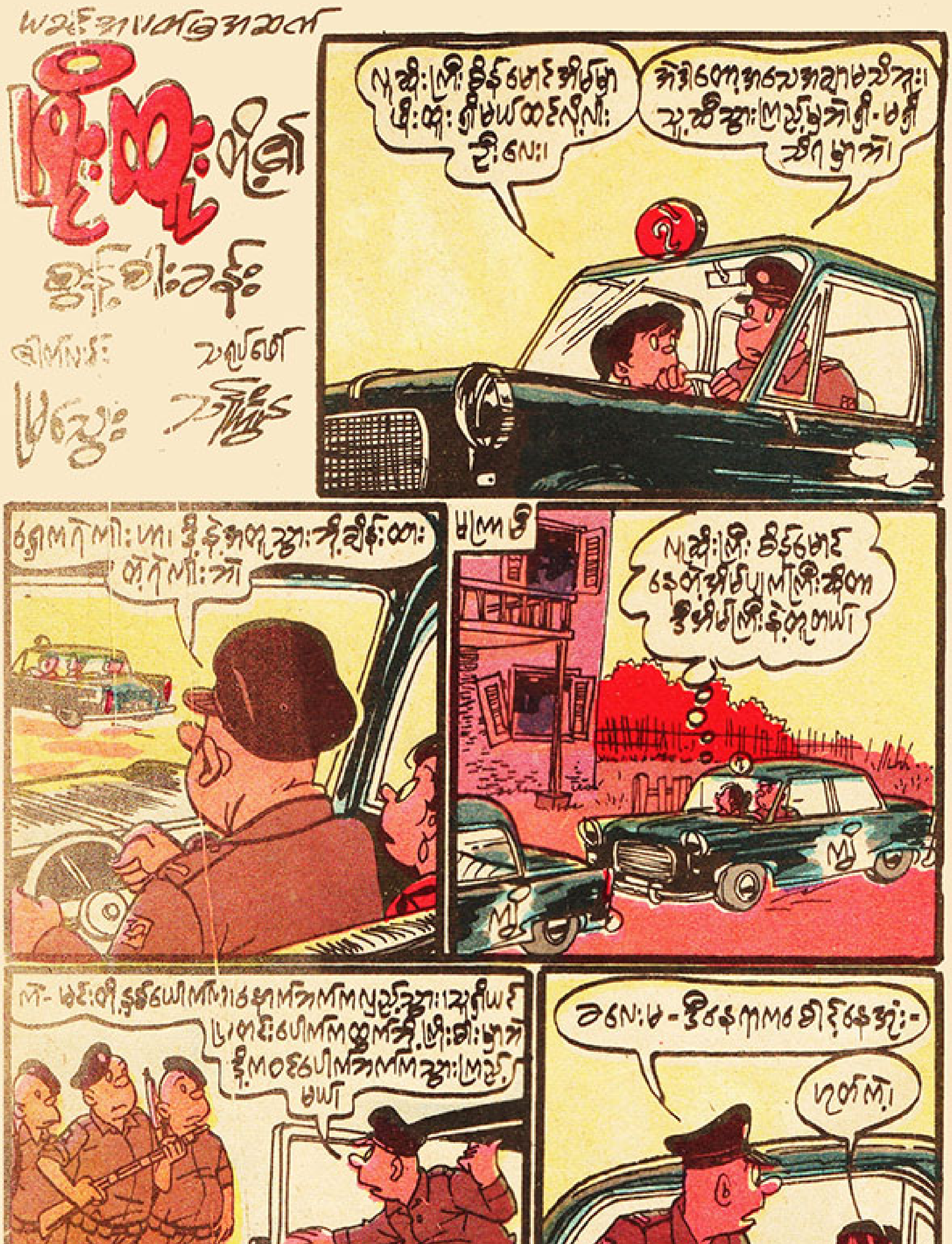

ဘာကိစ္စရှိကြလို့လဲ
မ-မ-မရှိ-ဘူး-ဘူး...

ဆိုဗီယက်မှ ဟာမိတိတ်ပြတိုက်

လီနင်ဂရက်မြို့ရှိ ဟာမိတိတ် ပြတိုက်သည် ကမ္ဘာကျော် အနုပညာပြတိုက်တခု ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ကျော်စောထင်ရှားသည့် ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာများစွာကို ခေတ်အသီးသီး ခွဲခြား၍ ပြသထားသည်။ ပြတိုက်အဆောက်အအုံမှာ ရုရှဘုရင်မကြီး ဒုတိယကက်သရင်း တည်ဆောက် ခဲ့သည့် ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော်၏ တစိတ်တပိုင်းဖြစ်ပြီး အခန်းကြီးငယ်ပေါင်း တထောင်ကျော် ရှိသည်။

ပြတိုက်တွင် ဆလာဗစ်လူမျိုး (ရုရှ၊ ပိုး၊ ချက်)တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုရေးရာအဖုံဖုံကို ပြသထားရာ ရုရှတို့၏ အနုပညာသမိုင်းကို အဓိကထား၍ ပြသသည်။ တရုပ်နိုင်ငံမှ အကောင်းဆုံး အနုပညာ လက်ရာများအပြင် ရှေးဟောင်း အီဂျစ်၊ဗိုင်ဇင်ရှန်၊ ပါးရှား၊ ဂရိနှင့် ခေါမလူမျိုးတို့၏ လက်ရာများလည်း ပြသထားသည်။

ပန်းချီခန်းမကြီးတွင် ဥရောပမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပန်းချီဆရာကြီးများဖြစ်သည့် လီယိုနာဒို ဒါဗင်းချီ၊ ရက်ဖီယယ်၊ တစ်ရှန်၊ ရူဗင်၊ ရမ်းဗရန့် တို့၏ ပန်းချီလက်ရာများနှင့် မိုက်ကယ်အန်ဂျီလို၊ လော်ရင်ဇိုဗာနီနီ၊ အန်တိုနီယို ကာနိုဗာ စသည်တို့၏ ပန်းပုလက်ရာများပြသထားသည်။ ဆင်စွယ်ပန်းပုများ၊ ပန်းပြောက်များ၊ ကြွေထည်များ၊ အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ရွှေထည် ငွေထည်လက်ရာများကိုလည်း အထူး စုဆောင်းထားသေးသည်။

မျိုးညွန့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ပုံတူကူးမလား

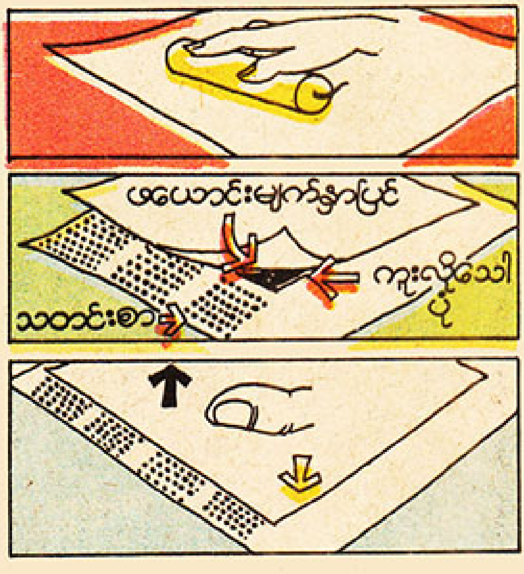

စက္ကူတရွက်ကို ဖယောင်းနှင့်တိုက်ပြီး ကူးလိုသောပုံပေါ်၌ မှောက်လျက်ထပ်ပါ။ နောက်လက်သည်းစောင်းဖြင့်ဖိ၍ပွတ်တိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းဆွဲခွာပါ။ ဖယောင်းတိုက်ထားသော မျက်နှာပြင်၌ ပုံထင်နေသည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

တင်မောင်ဝင်း

နှောင်းခဲ့လေပြီ

ဗညားဦး

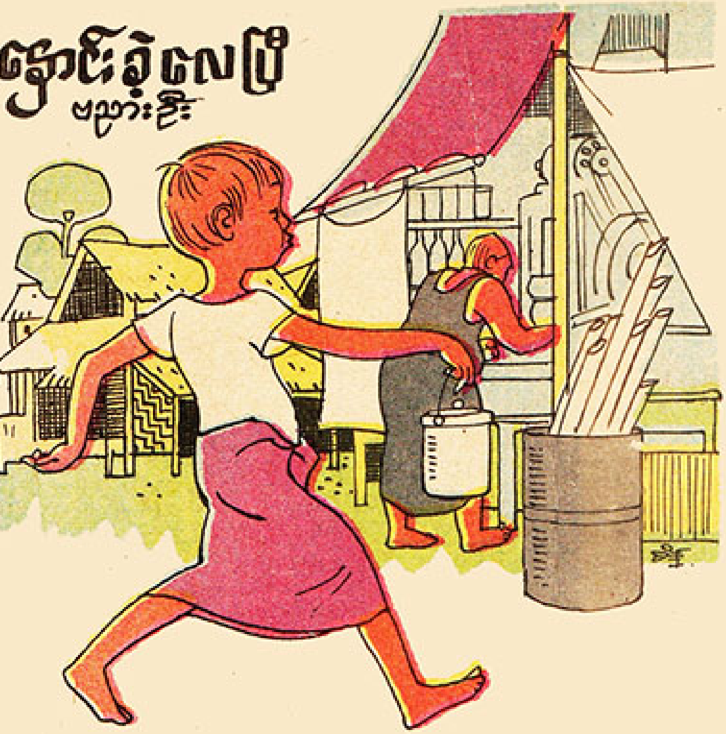

သံချောင်းကို တရပ်လုံးက “မျောက်ရှုံး”ဟု ခေါ်ကြ၏။ အလွန် လက်ဆော့သဖြင့် ထိုသို့ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လက်ချက်ကြောင့် အရပ်ထဲရှိ ဓာတ်မီးတိုင်မှ မီးလုံးလည်း ကွဲဘူးပြီ။ သူ့အိမ်နံဘေးမှ ခြံစောင့်ကြီး ဦးတုတ်လည်း သူပစ်လိုက်သော လောက်စာလုံး မှန်၍ ခေါင်းပေါက်ခဲ့ဘူးပြီ။ တခါကလည်း လမ်းထောင့်ရှိ ပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးကို နောက်မှ ဗျောက်အိုးနှင့်ထုပြေးသည်။

ဤသို့ လက်ဆော့တတ်မှုကြောင့် ပင် သံချောင်းသည် မကြာခဏအတိုင်ခံရ၍အရိုက်ခံရပေါင်းလည်းများပြီ။ သို့သော် သံချောင်းက အမှတ်မရှိ။ သူ့အကျင့်ကို သူမပြင်။ လက်ဆော့မြဲတိုင်း ဆော့၏။ လက်တွင်မက ခြေပါဆော့တတ်သေးသည်။

ကျောင်းသွားလျှင် လမ်းပေါ်မှာ တွေ့သည့် နို့ဆီဗူးခွံကို တလမ်းလုံး လျှောက်ကန်သွားတတ်၏။

သည်နေ့လည်း အိမ်က ကြံရည် ဝယ်ခိုင်းသဖြင့် သံချောင်းသည် လက်တဖက်က ချိုင့်ကို ကိုင်၍ ကျန်တဖက်က တုတ်တချောင်းဖြင့် မြေကြီးကို ခြစ်လျက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။ လမ်းတွင် အဒေါ်ကြီးဆိုင်မှ ပဲကြီးလှော် တထုပ်ကို ဝင်ဝယ်၍ ပဲလှော်များကို အင်္ကျီအိတ် ထဲ သို့ သွန် ထည့် လိုက်သည်။ ကတော့ခွံကိုမူ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ မထည့်ပဲ လမ်းမပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ပဲလှော်များကို ရိုးရိုးမစားပဲ တစေ့ချင်း အပေါ်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်၊ အောက်မှ ပါးစပ်ဖြင့် ခံလိုက် လုပ်၍ စားရင်းလျှောက်ခဲ့သည်။

“ကြံရည်နှစ်ခွက်ပေးပါ ခင်ဗျာ။ ရေခဲများများထဲ့ပေးပါ”

“အေး–အေး ရမယ်၊ ခဏစောင့်အုံး၊ ဒီက ငါးခွက်ပေးလိုက်အုံးမယ်”

ကြံရည်သည်ကြီးသည် ဤသို့ပြောရင်း ကြံကြိတ်စက်ထဲသို့ ကြံ ချောင်း များကို ထိုးသွင်းလိုက်၊ ဘီးကြီးကိုလှည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သံချောင်းသည် တဝုန်းဝုန်းလည်နေသော ဘီးကြီးနှင့်တဗျစ်ဗျစ်မည်လျက်ရှိသော ကြံဖတ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကြံချောင်းငါးချောင်းမျှ ကုန်သွားသောအခါ ကြံရည်သည်ကြီးသည် ကြံရည်ဖြင့်ပြည့်နေသော ခွက်ကြီးကို စားပွဲဆီသို့ ယူသွားလေသည်။

အရှိန်မသေသေးသော ကြံရည်စက်ကြီးကတော့ တဝုန်းဝုန်းနှင့် လည်နေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ သံ ချောင်း သည် စက်ကြီးကို ကြည့်လိုက် ကြံချောင်းများကို ကြည့်လိုက်နှင့် လက်ယားလာသည်။

ကြံရည်သည်ကြီးသည် သူ့ကို ကျောပေး၍ ဖန်ခွက်များထဲသို့ ကြံရည်များကို လောင်းထည့်နေသည်။ ဤသည်ကို အခွင့် ကောင်း ယူ၍ သံချောင်း

သည် ကြိတ်ပြီးသား ကြံဖတ်တခုကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး လည်နေသေးသော စက်ကြိုးထဲသို့ ကြံဖတ်ကို နှစ်ခေါက်ချိုး၍ ထိုး ထည့် လိုက်သည်။ ကြံဖတ်သည် ရုတ်တရက် မဝင်နိုင်ဘဲ တစ် နေ သည်။ သံချောင်းက အားအနည်းငယ် စိုက်၍ တွန်းထည့်လိုက်၏။ အရှိန်လွန်သွားလေပြီ။ သံချောင်း၏လက်သည် ကြံဖတ်နှင့်အတူ စက်ကြိုးထဲသို့ လျှောကနဲ ပါသွားသည်။ သံချောင်းသည် သူ၏ လက်ကို အမြန်ရုပ်လိုက်၏။ သို့သော် အရှိန်မသေသေးသောဘီးများက သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ကြိတ်မိသွားလေတော့သည်။

"အောင်မယ်လေးဗျ –လုပ်ကြပါအုံး"

ငယ် သံ ပါ အောင် အော်လိုက်သောသံချောင်း၏ အသံသည် တဆိုင်လုံးကို လွှမ်းသွားလေ၏။

"ဟ– လုပ် ကြ ပါ အုံး၊ ကလေးလက်စက်ထဲဝင်နေပြီ"

ဆိုင်ထဲမှ လူတယောက်က အော်ပြောလိုက်ပြီး၊ ဆိုင်တွင်းရှိ လူအားလုံးပင် သူ့ဆီသို့ပြေးလာကြလေသည်။

ကြံကြိတ်သည့်ဒလိမ့်တုံးနှစ်ခုကြားထဲသို့ ရောက်နေသော သံချောင်း၏ လက်ကို လူများသည် အတော် ကြိုးစား၍ ခက်ခက်ခဲခဲ ထုတ်ယူကြရ၏။ ကျေသွားရှာပြီဖြစ်သော သံချောင်း၏ လက် ချောင်း က လေး များသည် သွေးအလူးလူးဖြင့် မမြင်ဝံ့စရာ ဖြစ်နေတော့သည်။ နာကျင် လွန်း အား ကြီး ၍ သံချောင်း လည်း မေ့မျောသွားရှာသည်။

သံ ချောင်း ဆေး ရုံ ပေါ် ရောက် နေ လေပြီ။ သတိရ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသော မေမေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"သံ ချောင်း ရယ်– မေ မေ အ တန် တန် မှာ လိုက် ရဲ့သားနဲ့ ဆော့မိအောင် ဆော့လို့ မင်းခုလိုဖြစ်ရပြီ"

"ကျွန်တော့် အပြစ်ပါ မေမေ။ ကျွန်တော် နောင်တရပါပြီ။ နောက်ဆို မေမေတို့စကားကို နားထောင် ပါတော့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် မေမေရယ်"

သံချောင်းသည် ဤသို့လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်ရင်း ငိုနေလေသည်။ မေမေလည်း သူနှင့်အတူ ရော၍ ငို နေ မိ လေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက သူတို့သားအမိကို အားမငယ်ရန်၊ မစိုးရိမ်ရန် အားပေးစကားလာပြောသည်။

သံချောင်း နောင်တ ရခဲ့ပါလေပြီ။ ဆေးရုံကဆင်းလျှင် သူသည် လူကြီးမိဘစကား နားထောင်သော လူမွန်လူကောင်းကလေးတယောက် ဖြစ်လာပေတော့မည်။ သို့တစေ ကျေသွားပြီဖြစ်သော သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများမှာမူ ပကတိ အတိုင်း ပြန် ကောင်း လာ တော့မည် မဟုတ်ပါတကား။

အရုပ်ဆိုင်

ရွှေငှက်ကြီး တုံးမပေ၊
ချောင်မှာကုပ်လို့နေ။

ဖိုးဝမောင် ပါးကွက်ကျား၊
ပြောင်ပေ့မျက်နှာသား။

နွားညိုကြီး ဝစိုစို၊
ကျန်းမာလှသကို။

ဂေါက်ဂက်ဂေါက်ဂက် ခွါသံမြင်း
မြည်ရွှေဘိုကမြင်း။

လှည်းယဉ်လေး ဦးဂေါ့ထောင်
ဒုန်းပြေးတော့မယောင်၊

ပြိုးပြိုးပြောင်ပြောင် ခန့်ခန့်ညား
ရန်တိုင်းအောင်မဲ့ဓား။

ပွဲတော်ဈေးက အရုပ်ခိုင်၊
ဝယ်လို့မကုန်နိုင်။

သားသားကို လိုက်ပို့ပေး၊
စိတ်ကြိုက်ရွေးမယ်လေး။

ကျော်ဝင်းမောင်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

မြင်းကျား

ကိုယ်ခန္ဓာတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော အစင်းကျားများကြောင့် မြင်းကျားဟု ခေါ်သည်။ မြင်းကျားသည် မြင်းရိုင်းတမျိုးဖြစ်ပြီး အာဖရိကတိုက်တွင် နေထိုင်ကျက်စားကြသည်။ ကိုယ်ပေါ်၌ အနက်နှင့် အဖြူ သို့မဟုတ် အညိုနှင့်အဖြူ အစင်းကျားများ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ယင်းသို့သော အစင်းကျားများကြောင့် မြင်းကျားကို ရန်သူများ အလွယ်တကူ မြင်တွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း ယင်းအစင်းကျားများမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နောက်ခံမြင်ကွင်း၌ မြုပ်နေတတ်ပေသည်။

မြင်းကျားသည် ပခုံးထိပ်အထိ လေးပေမှ ငါးပေခန့် မြင့်သည်။

ယနေ့ မျိုးဆက်တည်ရှိနေသော မြင်းကျားများမှာ သုံးမျိုးသုံးစားဖြစ်သည်။ အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်းရှိ တောင်များထူထပ်ရာ အရပ်ဒေသတွင် နားရွက်ရှည်ရှည်နှင့် တောင်မြင်းကျားတို့ နေထိုင်ကျက်စားကြသည်။ ဆာဟာရသဲကန္တာရမှ အာဖရိက တောင်ပိုင်းအထိ တွေ့နိုင်သော မြင်းကျားများမှာ ရိုးရိုးမြင်းကျားများဖြစ်သည်။ အာဖရိက အရှေ့မြောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရသော မြင်းကျားများကို ဂရေဗီမြင်းကျားဟု ခေါ်သည်။ ဂရေဗီမြင်းကျားမျိုးမှာ အလုံးအထည် အကြီးမားဆုံးမျိုးဖြစ်သည်။

မြင်းကျားများသည် အထီးကြီးတကောင်က ခေါင်းဆောင်ကာ အုပ်စုကလေးများဖွဲ့၍ နေထိုင်သွားလာသည်။ ယင်းတို့သည် အလွန်ရိုင်း၍ တကောင်နှင့် တကောင် အသေအကျေ တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ သို့သော်ငယ်ရွယ်စဉ် ဖမ်းယူပြီး ယဉ်ပါးအောင် မွေးမြူ၍ အသုံးချနိုင်သည်။

ရဲမြင့်

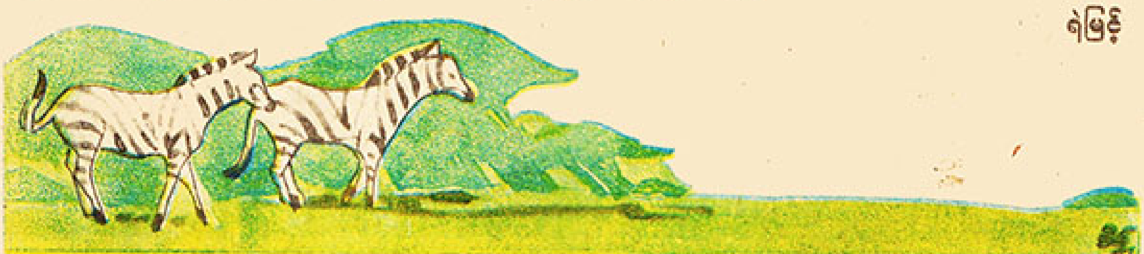

ရန်ကုန်မြို့ ၂၂၈-၂၃၀ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်ပုံနှိပ်ရေးဌာန၏ ပုံနှိပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြိုင်က ထုတ်ဝေခွင့်လိုင်စင် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်သိန်းက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

↓ Click below link ↓

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/